

досвіду) [3].

Отже, принципи інформаційного права – це зафіксовані в правових нормах, що регулюють інформаційні відносини, положення та ідеї, що визначають сутність та зміст даної галузі права, такі що надають системний характер її нормам і інститутам та такі, що дозволяють говорити про цілісність механізму правового регулювання інформаційних відносин у суспільстві.

Література

1. Колодій А.М. Принципи права / Т. 3: Загальна теорія права / редкол.: О.В. Петришин (голова) та ін.; Нац. акад. прав. наук України; Ін-т держави і права імені В.М. Корецького НАН України; Нац. юрид. ун-т імені Ярослава Мудрого. – 2017. – 952 с.

2. Про інформацію: Закон України від 2 жовтня 1992 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>

3. Про телекомунікації: Закон України від 18 листопада 2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1280-15>

УДК 347.948(043.2)

Каткова Т.В., к.ю.н., доцент,
адвокат, м. Харків, Україна

ЧИ ПОТРІБНА ДОСУДОВА ДОПОВІДЬ ОРГАНУ ПРОБАЦІЇ У СУДОВОМУ РОЗГЛЯДІ?

На підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення виконання кримінальних покарань та реалізації прав засуджених» №1492 від 07.09.2016 р., ч. 3 ст. 314 Кримінального процесуального кодексу України (надалі КПК України) була доповнена п. 6, який визначає, що у підготовчому провадженні суд може приймати рішення про доручення органу пробації скласти досудову доповідь, та ст. 314-1 КПК України «Складання досудової доповіді», яка передбачає:

«1. 3 метою забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого, а також прийняття судового рішення про міру покарання представник уповноваженого органу з питань пробації складає досудову доповідь за ухвалою суду.

2. Досудова доповідь складається щодо особи, обвинуваченої у вчиненні злочину невеликої або середньої тяжкості, або тяжкого злочину, нижня межа санкції якого не перевищує п'яти років позбавлення волі. Досудова доповідь щодо неповнолітнього обвинуваченого віком від 14 до 18 років складається незалежно від тяжкості вчиненого злочину, крім

випадків, передбачених цим Кодексом.

3. Форма, зміст та порядок складання досудової доповіді про обвинуваченого визначаються законодавством.

4. Досудова доповідь не складається:

1) щодо особи, стосовно якої прокурором складено клопотання про звільнення від кримінальної відповідальності;

2) щодо особи, яка вже відбуває покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі;

3) щодо неповнолітнього, стосовно якого прокурором у порядку, передбаченому статтею 497 цього Кодексу, складено клопотання про застосування до нього примусових заходів виховного характеру;

4) щодо неповнолітнього, який не досяг віку кримінальної відповідальності, за наявності підстави для застосування примусових заходів виховного характеру відповідно до параграфу 2 глави 38 розділу VI цього Кодексу;

5) щодо особи, стосовно якої прокурором складено клопотання про застосування примусових заходів медичного характеру;

6) щодо особи, до якої застосовано умовно-дострокове звільнення від відбування покарання, проте вона вчинила новий злочин протягом невідбутої частини покарання;

7) у разі якщо під час підготовчого судового засідання ухвалено судові рішення про затвердження угоди, передбаченої цим Кодексом.

5. Досудова доповідь не може використовуватися у кримінальному провадженні як доказ винуватості обвинуваченого у вчиненні злочину.

6. Досудова доповідь долучається до матеріалів кримінального провадження» [1].

Таким чином, на орган пробації, який створено з метою соціальної адаптації засуджених, покладено обов'язок збирати інформацію, що характеризує обвинуваченого, стосовно якого ще не постановлено вирок суду.

На мій погляд, це положення не відповідає завданням досудового розслідування і протирічить ч. 4 ст. 91 КПК України, яка покладає на слідчого обов'язок доказування «обставин, які впливають на ступень тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, характеризують особу обвинуваченого, обтяжують чи пом'якшують покарання, які виключають кримінальну відповідальність або є підставою для закриття кримінального провадження».

Як бачимо, п. 4 ст. 91 КПК України дає детальну відповідь на те, яка інформація про особистість обвинуваченого має міститися у матеріалах кримінального провадження. Тому перекладати обов'язок збору інформації про особистість обвинуваченого (характеристику з місця роботи, характеристику з місця навчання, характеристику за місцем проживання, допит свідків – сусідів, складання акту обстеження житлових

умов, витребування довідок тощо) на органи пробації є зайвим і створює умови для корупційних дій з боку посадових осіб органів пробації. Тому пропонується, виключити з КПК України п. 6 ч. 3 ст. 314 і ст. 314-1 КПК України та із ч. 1 ст. 6 Закону України «Про пробацію» речення «та забезпечує суд інформацією, що характеризує обвинуваченого».

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. – Х.: Право, 2018. – 768 с.
2. Про пробацію: Закон України // Відомості Верховної Ради України, 2015, №13, ст. 93. {Із змінами, внесеними згідно із Законом №1798-VIII, від 21.12.2018, ВВР, 2018, №3-4, ст. 26}.

УДК 343.54(043.2)

Кісілюк Е. М., к.ю.н., доцент,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

Мошенець Д. М., к.ю.н.,
приватний адвокат, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ВРЕГУЛЮВАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО В РАМКАХ ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Останнім часом все більше уваги звертається на вдосконалення законодавства у сфері попередження насильства в сім'ї. Зміни до кримінального законодавства України у цій сфері відбулися відповідно до Закону України від 6 грудня 2017 року №2227-VIII «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашнього насильства та боротьби з цими явищами» [1]. Зокрема, вказані зміни передбачають доповнення Кримінального кодексу України ст. 126-1 «Домашнє насильство» і спрямовані на посилення кримінально-правового захисту осіб, які потерпіли від домашнього насильства. Вони серйозно змінюють усталені підходи до кваліфікації та досудового розслідування кримінальних правопорушень у цій сфері та здійснення судочинства у таких справах.

Вказана вище норма встановлює відповідальність за умисне систематичне вчинення фізичного, психологічного або економічного насильства щодо подружжя чи колишнього подружжя або іншої особи, з якою винний перебуває (перебував) у сімейних або близьких відносинах, що призводить до фізичних або психологічних страждань, розладів здоров'я, втрати працездатності, емоційної залежності або погіршення якості життя потерпілої особи.

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про запобігання та протидію